

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 1T/34/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218010293
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Szabóová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2018:1218010293.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Szabóovej a prísediacich JUDr. Štefanie Sališovej a Ľudovíta Šindelára v trestnej veci obžalovaného E. B., Z.. XX.XX.XXXX V. A., trestne stíhaného pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07.11.2018 v Bratislave takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

E. B., Z.. XX.XX.XXXX V. A., K. B. Z. Q.
XXXX/XX, B.,

s a u z n á v a v i n n ý m , ž e

ako konateľ spoločnosti B.-XXX, Q. . J.. H.. Q. Q. B., K. XX/A, D.: XX XXX XXX, uskutočnil v mesiaci marec 2012 prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území Staré Mesto, obec: Bratislava - m. č. Staré Mesto, okres Bratislava 1, a to:

- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, X. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C. A. XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,

- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, X. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C. A. XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,

- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, X. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C. A. XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,

- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, X. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C. A. XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,

- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, X. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C. A. XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,

- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, X. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C. A. XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a

- bytu číslo X-XX, číslo vchodu Z. Q. XX, X. poschodie, súpisné číslo stavby XXXX na pozemkoch registra C. A. XXXX/X, XXXX/X a spoluvlastnícky podiel o veľkosti XXXXX/XXXXXXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu,

medzi spoločnosťami B.-XXX, Q.. J.. H.. T. J. T. N., Q.. J.. H.. Q. Q. B., K. XX/a, D.: XX XXX XXX, pri ktorých v skutočnosti len predstieral ich odplatosť, a ktoré nemali hospodársku podstatu, pričom jediným účelom uskutočnenia týchto prevodov bolo v konečnom dôsledku len vylákatie daňovej výhody vo forme uplatnenia nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty, ktoré vyplynulo z daňového priznania dane z pridanej hodnoty spoločnosti B.-XXX, Q.. J.. H.. za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2012, podaného dňa 24.04.2012 na Daňový úrad Bratislava, v ktorom daný daňový subjekt pri určovaní daňovej povinnosti na dani z pridanej hodnoty vykázal nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty v celkovej výške 1.974.954,43 eura, odpočítanie dane si uplatnil na základe kúpy vyššie uvedených nehnuteľností v zmysle Kúpnej zmluvy zo dňa 19.03.2012, uzavretej medzi spoločnosťou J. T. N., Q.. J.. H.. ako predávajúcim a spoločnosťou B.-XXX, Q.. J.. H.. ako kupujúcim, za v zmluve deklarovanú, zámerne umelo navýšenú kúpnu cenu 11.849.718 eur, pričom spoločnosť B.-XXX, Q.. J.. H.. uhradila len sumu 1.456.000 eur, z čoho daň z pridanej hodnoty predstavuje sumu 242.666,76 eura, nadmerný odpočet vo výške 1.974.954,43 eura bol zo Štátneho rozpočtu Slovenskej republiky vyplatený na účet spoločnosti B.-XXX, Q.. J.. H.. dňa 20.06.2012, takýmto konaním spoločnosť B.-XXX, Q.. J.. H.. získala daňovú výhodu a neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v rozsahu 1.732.287,67 eura ku škode na štátnom rozpočte Slovenskej republiky,

t e d a

neoprávnene v malom rozsahu uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech a spáchal tento čin vo veľkom rozsahu,

č í m s p á c h a l

zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku s použitím § 36 písm. j), písm. k), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky zahraničného podniku alebo prokuristu na dobu 5 (päť) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal dňa 23.03.2018 na tunajšom súde na obžalovaného E. B. obžalobu sp. zn. VII/1 Gv 75/16/1000-99 zo dňa 22.03.2018, pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku o vine tohto rozsudku.

Obžalovaný B. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07.11.2018 po zákonom poučení o svojich právach v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne preto

predsedníčka senátu postupovala podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a obžalovanému kládla otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, na ktoré obžalovaný odpovedal:

c) či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu,
odpoveď obžalovaného : áno

d) či bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby,
odpoveď obžalovaného : áno

f) či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku,
odpoveď obžalovaného : áno

g) či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestný čin jemu kladený za vinu,
odpoveď obžalovaného : áno

h) či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa kvalifikuje ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku,
odpoveď obžalovaného : áno.

Nakoľko obžalovaný odpovedal na všetky uvedené otázky slovom „áno“ a súd nemal žiadne pochybnosti o pravdivosti jeho priznania, po zistení stanoviska strán vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal a súčasne rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznanej viny nevykoná a vykoná iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody.

V súlade s § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd ďalej pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Súd dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný B. sa dopustil činu, ktorý mu kladie za vinu obžaloba. Obžalovaný pred súdom urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku. Na základe uvedeného pri uznaní viny súd vychádzal okrem priznania skutku obžalovaným na hlavnom pojednávaní a vykonaných listinných dôkazov, aj z vykonaných dôkazov v prípravnom konaní.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd vychádzal z ustanovení § 34 a nasl. Trestného zákona, v zmysle ktorých trest má jednak zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a zároveň má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov. Z uvedených ustanovení Trestného zákona vyplýva, že základnými funkciami trestu sú represívna, výchovná ako aj preventívna, vo forme individuálnej a generálnej prevencie. Súd prihliada najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného B., z výpisu z registra priestupkov obžalovaného vyplýva, že bol 20 krát priestupkovo prejednávaný, a to pre dopravné priestupky. Z odpisu trestov obžalovaného vyplýva, že doposiaľ nebol súdne trestaný.

Súd pri ukladaní druhu a výmery trestu obžalovanému B. ukladal trest podľa zákonnej sadzby pre uvedený trestný čin, ktorá je pri uvedenom v sadzbe od 7 do 12 rokov. U obžalovaného súd zistil iba poľahčujúce okolnosti, a to podľa § 36 písm. j), t. j. že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, t. j. že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k), t. j. že sa pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu.

Vzhľadom na to, že u obžalovaného prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, súd podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a mohol tak ukladať obžalovanému trest odňatia slobody v sadzbe od 7 rokov do 10 rokov a 4 mesiace.

Súd, vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného nemohol aplikovať poľahčujúcu okolnosť aj podľa §36 písm. n/ Trestného zákona, teda že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, nakoľko poľahčujúca okolnosť v podobe napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti vyžaduje, aby páchatel pomáhal tým orgánom, ktoré sú na to určené, teda orgánom činným v trestnom konaní (v rámci prípravného konania) a súdu. Nakoľko na to, aby bolo možné zohľadniť aj túto poľahčujúcu okolnosť, k samotnému priznaniu musí pristúpiť aj iná súčinnosť obvineného, napr. aktívna účasť obvineného na dôkazných prostriedkoch, než je výsluch obvineného, uvedenie údajov, ktoré umožnia vytvoriť si obraz o okolnostiach činu, účasti ďalších osôb na spáchaní činu a podobne.

Trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti (nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku) ustálilo, že súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona.

Analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatela odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu.

Ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maiori (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obžalovanému vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť a v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní, v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne a navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti (pozri R 12/2017).

Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine, prípadne rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu, mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého pre obžalovaného priaznivého rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na kompletné súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

V danom prípade tak súd postupoval, aplikoval uvedené zjednocovacie stanovisko na predmetný prípad obžalovaného B. a vzhľadom na zmierňovacie zákonné ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona obžalovanému znížil dolnú hranicu trestnej sadzby na päť rokov odňatia slobody.

Pri zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia súd vychádzal zo skutočnosti, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Súd zároveň obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho podniku zahraničnej osoby, vedúceho organizačnej zložky zahraničného podniku alebo prokuristu na dobu 5 rokov, nakoľko sa trestného činu dopustil v súvislosti s touto činnosťou.

Takto uložený trest podľa názoru súdu spravodlivo zohľadňuje konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy, vychádzajúc zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchaniu zločinu (proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Čo sa týka nároku poškodeného Daňového úradu Trenčín, splnomocnený zástupca poškodeného uplatnil náhradu škody vo výške 242.666,76 eura. O nároku na náhradu škody však súd nemohol rozhodovať, nakoľko v trestnom konaní, predmetom ktorého je prejednanie a rozhodovanie daňových a poisťných podvodov si nemôže postavenie poškodeného uplatňovať žiadny subjekt. Povinnosť doplatenia prípadných chýbajúcich odvodov na daniach a poisťnom, respektíve vrátenie nadmerných odpočtov vyplýva priamo zo zákona (napr. daňového poriadku, predtým zákona o správe daní a poplatkov).
(uznesenie NS SR sp. zn. 4To/5/2014 z 27.02.2014)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na Okresnom súde Bratislava II v lehote do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.